

Csányi Vilmos

SEGÍTSÉG,
KUTYÁS LETTEM!

Kutyanevelés kezdőknek

Bevezető

Amikor megírtam a *Bukfenc és Jeromos* című könyvemet – amely a legújabb, 2012-es, bővített kiadás óta *A kutyák szőrös gyerekek* címet viseli –, elsősorban azt szerettem volna, ha a kutyaetológia tudományának módszereivel, eredményeivel ismerkedhetne meg a kedves olvasó, de önös érdekből úgy gondoltam, hogy ha néhány igazi kutyatörténetet is beleírok, akkor talán azok is elolvassák a tudományos részeket, akiket az egyébként nem érdekel annyira. Nos, a módszer igen eredményes volt, sok ezren olvasták el a kutyatörténeteket, és ugrották át a nehezebben emészthető tudományos oldalakat.

A hiba persze bennem volt, nem kell az olvasókat érdektelen dolgokkal piszkálni. Bálint Éva barátnőm, a *Magyar Hírlap* szerkesztője rá is beszélt egy kutyasorozatra. „Tudod, olyan könnyed, olvasható, kerek kis írások kellenének, amilyeneket mindenki szeret.” Értem én a kritikát, és megszületett ez a sorozat, amelyet most egyben, itt-ott némi változtatással adok át az olvasónak. Ha valaki mégis kutyaetológiai mondanivalót talál bennük, az kizárólag a véletlen műve.

Időközben másik két, hasonló könyvem is megjelent: a *Jeromos, a barátom* és az *Édes Janka*. Mindkettőt bátran ajánlom a kutyát nevelőknek.

Több mint 10 éve jelent meg ez a kis könyvecském, amelyet azzal a szándékkal írtam, hogy segítek a kezdő kutyások problémáinak megoldásában némi kutyaetológiai ismeretek felvázolásával.

BEVEZETŐ

Most megint úgy látom, hogy sok a kezdő kutyás, és sok a probléma. Ha szabad, segítenék...

Nógrád, 2013

Csányi Vilmos

Legdrágább kincsünk, a kutyagyerek

Az ember a legkülönbözőbb okok miatt szeretne egy kutyát, de az okok közül is kiemelkedik az, hogy csak úgy, minden különösebben fontos cél nélkül szeretnénk, hogy ott ugrándozzon a lakásunkban, legyen végre valaki, „akivel” érdemes törődnünk, és „aki” igazán törődik velünk. Szóval, a családi kutyáról lesz szó, kimondottan leendő vagy gyakorló kutyabolondok számára.

Senki ne gondolja, hogy az ember a kutyától lesz kutyabolond! Szó sincs erről, ez veleszületett tulajdonság, egyszer csak úgy előtör az emberből minden különösebb előzmény nélkül, és

minden ápolás, gyógykezelés ellenére azzal végződik, hogy egy szép napon hazaállítunk a hónunk alatt egy kutyával.

Egy gyakorló kutyabolond valamilyik állatmenhelyről szerzi be a kutyát, hogy segítsen a kitett, elhanyagolt jószágon. Ez nagyon üdvözlendő tett, ne féljünk attól, hogy az így beszerzett eb nem lesz olyan, mint az, amelyet kicsi korától magunk nevelünk fel. Sőt, a befogadott kutya kifejezetten hálás lesz, hogy végre jó helyre került, és rendszerint azzal sem kell bajlódni, hogy a szobatisztaság szerfelett kívánatos viselkedésmintáira megtanítsuk.

Néhány dologra azonban érdemes figyelni. Ne a külső forma, hanem a viselkedés alapján válasszuk meg a társunkat. Kérjük meg az állatotthon munkatársait, hogy három-négy, gazdára váró jószágot egyszerre engedjenek ki, és figyeljük őket egy darabig. A menhelyi kutyák valószínűleg